

***Rapport van de vakjury
Corso Zundert 2021***

De vakjury

*Simone van Bakel
Mark Damen
Lucas Maassen
Marianne Naerebout
Colette Notenboom
Arie van Rangelrooy
Carolein Smit*

***Juryvoorzitter
Frank Timmers***

Inleiding

Het was voor iedereen aanpassen dit jaar, ook voor de jury. Ook wij hebben het échte corso met de passage door de drukke straten gemist. De presentatie op een sfeerloos veilingterrein geeft toch niet de nodige diepgang. Het is oppervlakkig en statisch. Daarbij was er voor ons minder tijd en moesten we een definitief oordeel vellen aan de hand van onze eerste indruk. Allemaal niet zoals we het willen, maar we hebben onze uiterste best gedaan. Want de Zundertse gemeenschap heeft recht op een goede uitslag. En een uitslag is pas goed als de jury die kan uitleggen.

Dat is wat we in dit juryrapport doen. Daarbij opgemerkt dat de individuele juryleden, vanuit verschillende disciplines, in sommige gevallen erg verschillende meningen hebben geuit. Dat maakt het lastig om per deelnemer een samenvattend verhaal te maken. In een aantal gevallen lagen de meningen zodanig uiteen dat het beter is om deze ook zo te omschrijven.

Nog wat zaken die ons opvielen.

Het tempo waarin het veilingterrein werd betreden, was in sommige gevallen enorm traag. De planning die we voor ogen hadden moesten we aanpassen. We wilden de wagens eigenlijk een tweede keer bekijken voor het definitieve oordeel te vellen.

Het viel op dat er weinig figuratie was. Is hiermee voorgesorteerd op de mogelijkheid van een tentoonstelling, in plaats van een rijdend corso?

Wat ook opviel was dat de wagens aan beide kanten gelijk waren van kwaliteit, complimenten daarvoor.

We hebben gemerkt dat niet natuurlijke dahliakleuren als groen en blauw op enkele wagens nadrukkelijk aanwezig waren. We merken dat het verven van dahlia's bij sommige juryleden schuurt. Tegelijk opent het perspectieven om een breder kleurenpalet te gebruiken.

Een lastige is ook het beoordelen van bestaande ontwerpen, die zijn gereproduceerd. Daarover is eerder een discussie gevoerd en het juryprotocol geeft wel een leidraad hoe hiermee om te gaan. Toch is het lastig om hier één lijn in te trekken, omdat juryleden dit meer of minder bezwaarlijk vinden.

Dan de bevindingen. Opnieuw vooraf de opmerking dat het bij het lezen van dit rapport mogelijk lijkt of de jury negatief is. Dat is niet zo, wel zijn we eerlijk en willen we de ontwerpers/deelnemers wijzen op wat er naar ons idee beter kan. In de teksten lees je daarom geen clichébelevdheden.

We gaan op woensdag 6 oktober graag met de ontwerpers in gesprek tijdens onze jaarlijkse ontmoeting. Want uitleggen is een wezenlijk onderdeel van de jurering.

Wat resteert is een diepe buiging te maken voor iedereen die betrokken is bij het corso van dit jaar. Zowel aan de kant van de organisatie als van de buurtschappen. In buitengewoon moeilijke omstandigheden van regelgeving en onzekerheid rondom de mogelijkheden om een normaal corso te houden, heeft Zundert lef en weerbaarheid getoond. Is er toch georganiseerd en gebouwd. En dat ging veel verder dan het niveau van 'het beste ervan maken'. Want wat aan de jury is voorbijgetrokken was van een hoog niveau. En dat is gegeven de omstandigheden ontzettend knap.

Laarheide

1. Corso gaat nooit uit ons hart **20e prijs 434 punten**

Foto: Erwin Martens

Dit zou een mooie wagen zijn om Corso Zundert 2021 mee te openen, na de afgelasting van vorig jaar. Een fraaie boodschap die het publiek aanspreekt. Een moment van bezinning. In één oogopslag volledig leesbaar voor het publiek.

Het is moeilijk om een wagen te maken die emotie weet over te brengen, dat lukt hier ook niet. De presentatie op een leeg veilingterrein helpt daarbij niet. Het is geen spannende presentatie, te sober. Eenmaal gezien, heb je het ook gezien. Het nodigt niet uit om naar te blijven kijken.

Het is niet zo dat een gestileerd beeld niet mooi kan zijn. Het kan in zijn eenvoud naar een hoger niveau worden getild door een diepere laag aan te snijden. Zo lijkt het een eerste idee wat niet verder is uitgewerkt.

Wel mooi dat het minimalistisch is, ook vanwege het actuele thema. Dan kan de creatie als een statement kan worden gezien, om weinig te maken.

Het onderste deel van de wagen kan spannender zijn als deze op een grafische manier is vormgegeven, in plaats van dit stalen frame te tonen.

Deze grafische vormgeving roept voor de ene toeschouwer een gevoel van eentonigheid op of spreekt juist aan door het herhaald ritme. Bij het laatste is het jammer dat de vormen van de harten niet gelijk zijn, terwijl dat wel de bedoeling lijkt te zijn. Ze zijn plat, mogen voller in volume zijn en ook de bevestigingen aan de palen zijn verschillend.

En als het de bedoeling is de suggestie te wekken dat de harten ballonnen aan een touwtje zijn, dan is dat mislukt doordat de draden te grof, te zwaar zijn. Het accent komt daardoor erg op de constructie en de duwers te liggen.

Wel mooi dat deze wagen met zichtbaar veel trots door de duwers wordt gepresenteerd. Met eenheid van kleding, zwart-wit met een hartje op het shirt. Het valt op dat één duwer geen zwarte broek in zijn kledingkast kon vinden. De T-shirts zijn erg wit, tegenover de witte kleur van de harten.

Deze deelnemer is niet te vergelijken met de concurrentie. In dit olympisch jaar lijkt het of de creatie is gebouwd vanuit de olympische gedachte: meedoen is belangrijker dan winnen.

Poteind

3. Spoorboekje

19^e prijs 454 punten

Foto: Erwin Martens

De wagen is onduidelijk, dat is het grootste bezwaar. Ja, een fraaie locomotief, mooi in detail ook. Maar er is te veel tijd nodig om te begrijpen wat hier gebeurt en in die tijd komen vooral veel vragen bovendien.

Ah, een spoorboekje, zo begrijpen we van de titel. Het vraagt tijd om het als zodanig te onderscheiden. Het boek komt log over, mag subtieler worden uitgebeeld, duidelijker als bladzijden van een boek. De suggestie van zwevende flarden papier met letters mist zijn doel.

Zien we hier iets over het hoofd? Het achterste deel van de wagen 'doet niet mee' en daardoor afbreuk aan het geheel. Misschien is het beter de hele trein uit het boek laten komen? Al weten we dan nog niet wat hier precies de bedoeling is.

We gebruiken alle aanwezige fantasie en denken dat de trein van het heden (kleur) naar het verleden (zwart-wit) rijdt. Maar waarom maak je van dat achterste treinstel dan niet een moderne variant (Thalys) om dat contrast duidelijk te maken? En dat spoorboek, moet dat niet andersom liggen, dat het is opengewaaid waarna de trein er doorheen dendert?

Je moet de puzzelstukken van de vertelling echt bij elkaar leggen om het te snappen.

Lastig, want als we een beeld hebben gevormd van het concept, komen we tot de conclusie dat het niet werkt. Hier is niet goed doorgedacht over hoe je de vertelling tot in detail kloppend kunt maken. Wat wil je vertellen? Maak de wagen 'leesbaar'.

Daarnaast is de beleving traditioneel. het onderwerp niet relevant. Het is niet origineel, niet spannend, niet vernieuwend, eerder heel braaf. De kleuren zijn ook niet spannend. De draaiende wielen en rook geven er een beetje beweging aan. Hoewel meer rook welkom was. Dat verwacht je van een stoomtrein: gefluit, enorm veel stoom, rook en roet.

De dahlia's zijn mooi aangebracht de vormen van trein en wagon prima en de constructie is goed weggewerkt. Toch nog wat positiefs.

Stuivezand

9. Arachnophobia

18^e prijs 483 punten

Foto: Erwin Martens

De sympathie in de samenleving voor de spin is te vergelijken met de waardering binnen de jury voor Arachnophobia.

Die is eerder negatief dan positief. Die laatste groep is sterk in de minderheid, toch het waarom van die waardering.

De spin zwabbert mooi griezelig met de poten, de harige poten balanceren net boven de grond, het lijf gloeiend van kleur, zeer suggestief en een goede uitdrukking van het dier. De belofte van hopen kleine spinnetjes die ze meedraagt is een nachtmerrie voor menig spinnenhater. Een goed gebruik van alternatieve materialen.

Daar wordt dus ook anders over gedacht. Dat het geen mooie wagen is, geen aaibaar dier, dat is allemaal het probleem niet. Een dier hoeft niet vertederend te zijn en een corsowagen niet burgerlijk bourgeois. Het getuigt juist van overtuigingskracht om voor dit ontwerp te kiezen.

Al zorgt het ontbreken van de aaibaarheidsfactor bij een enkeling ook voor een gemis van verbinding en wordt dit een wagen waarvoor je (bij wijze van) eerder wegrent dan met plezier naar blijft kijken. Maar het geheel wordt niet als erg angstaanjagend ervaren. Het concept is zo dun, dat je er qua vorm meer van verwacht. Wat wordt hier verteld?

Als bloemenwagen is deze matig geprikt, haast kleurloos, eenduidig donker. Het geheel moet een horroreffect geven en dat doet het niet. Zo krijg je er wel de kriebels van, maar niet op de juiste manier.

Over het ver naar voor hangen van de spin, wordt ook wisselend gedacht. De ene vindt het ongecontroleerd zwabberen van de poten eerder een koddig effect geven, de ander ziet er meer een versterking van de suggestie van een levende sculptuur.

Het luchtige geheel werkt het onderstel niet weg.

Over de alternatieve materialen. Tegenover het eerder omschreven compliment staan andere meningen, met als kernwoorden overvloed en overbodig. Zijn de kleine spinnen van kunststof? De gedrapeerde verbanden uit de EHBO-does die de restanten van een spinrag moeten verbeelden doen rommelig aan. Die zie je toch nooit aan de poten van een spin hangen?

't Stuk

18. Curious

17^e prijs 504 punten

Foto: Erwin Martens

Het viertal geelkuif kaketoës vormt een overtuigend straatbeeld. Erg realistisch, fraaie kleuren, niet alles is hetzelfde en de schaduwpartijen zijn mooi in kleuren gezet die tegen het warmwit aanschuren. Het tikwerk getuigt van vakmanschap, tot in de kleinste details. Het heeft een soort ritme dat mooi overeenkomt met een verenkleed. De achterste vogel is alleen al fantastisch vanwege zijn rugpartij.

De vogels zijn goed van vorm en ook goed gepositioneerd op de wagen, ze staan op zichzelf en vormen toch een geheel. Het gebruik van natuurlijke alternatieve materialen is niet overdadig en het zonlicht een geschenk waardoor de vogels extra stralen.

De kuif van de kaketoe staat imponerend overeind bij angst, agressie en opwindning. Het rondtrekken tijdens een corso kan deze vogel nerveus maken. Daar is wellicht winst te behalen.

Want waar gaat het mis? Hier is geen enkele vorm van spanning of diepgang. Het beeld is in één oogopslag duidelijk, het maakt ons verder niet nieuwsgierig.

Het concept is dun - vier kaketoës - en komt daardoor theateraal niet uit de verf. De wagen blijft statisch en bijster origineel is het ontwerp ook niet. Een realistische weergave van vier dieren in hun omgeving. De relevantie daarvan wordt steeds minder waardoor deze wagen relatief laag eindigt. Ondanks alle waardering voor het vakmanschap. Als de vogels in een andere context worden geplaatst, leidt dit tot een creatieve verbeelding en die ontbreekt hier. De verwijzing naar een citaat van George Bernard Shaw (vertaald: 'Het huiselijk leven is net zo onnatuurlijk voor ons als een kooi onnatuurlijk is voor een kaketoe') zien we niet terug in het beeld, het zijn gewoon vier kaketoës. Hele mooie, dat wel.

Achtmaal

5. Zefier

16^e prijs 512 punten

Foto: Erwin Martens

'Zefier' straalt als een dansende fee. Niet in alles erg vloeiend dansend overigens. De vorm van het lijf zit niet lekker. De figuur is slecht gepositioneerd en ze heeft een 'pin-knie' onder de jurk. De haren en kleding in jugendstil vormgeving wapperen gracieus over een hedendaagse moleculaire compositie.

De twee beelden vormen samen geen geheel.

Dat is niet wat het meeste stoort aan het ontwerp. Dat zijn die witte pinnen, deze zijn te massief aanwezig, ze verstoren het ontwerp en zijn flinke concurrentie voor het wit van de linten aan de haren en jurk. Waarom zijn ze daar geen onderdeel van gemaakt? Ze krijgen zo de functie van satéprikkers die de bollen aaneenrijgen. En waarom zijn de buizen niet met dahlia's bedekt?

De compositie wordt ook als vaag ervaren, niet erg poëtisch. De bollen zijn rustig in kleurgebruik, warm en steken daardoor goed af tegen de zefier.

Bij een abstracte wagen is het lastig om er een klik-gevoel mee te krijgen. Dan moet je het hebben van een wow-gevoel omdat de compositie een grote indruk maakt of een verrassend effect heeft.

De wagen verwondert wel, maar is moeilijk leesbaar. Het geheel is goed verzorgd. Echter, zowel de klik als het wow-gevoel en de verrassing ontbreken.

Als de wagen dramatiek moet losmaken, dan vraagt dat om perfectie en de indruk is er dat dit ook de intentie van de ontwerpers is. Het komt helaas niet goed uit de verf.

De Berk

6. Memory

15^e prijs 513 punten

Foto: Erwin Martens

'Memory' komt in een rijdend corso met publiek beter tot zijn recht. De mooie mechaniek, door kinderfiguranten bediend, op een speelbord dat aan twee kanten interessant is. Het maakt de wagen een visueel feest.

Wat een mooie insteek om dit thema vorm te geven, origineel om iets uit de coronaperiode te gebruiken. We weten van het concept met de inbreng van de foto's van Facebookvrienden uit de buurt. Mooi en sentimenteel, dat mag er zijn in dit Corso.

De kinderen geven aan elkaar door welke kaartjes moeten worden omgedraaid. Het gaat in een mooi tempo, zoals je het thuis ook speelt. Jammer dat de kinderen niet allemaal een effen zwart T-shirt dragen, maar een shirt met allerlei sponsoruitingen, dat leidt af. Het daadwerkelijk spelen van het memoryspel is leuk, maar in de performance wordt toch wat dynamiek gemist.

De kaartjes zijn mooi 3D, strak en secuur uitgevoerd, met eenvoud en alles met dahlia's. Sommige dieren, zoals de vlinder, blijven wat plat in de derde dimensie. De hond lijkt zelfs zijn ras in detail prijs te geven. De giraffe en het beertje zijn in bloemen net zo uitnodigend om vast te pakken, als in het echt. Ondanks de mooi geprikte miniatuurtjes op de kaartjes, blijft de wagen als geheel erg tweedimensionaal en statisch.

De frames van de kaartjes, mogen ook met dahlia's bekleed worden. Dat versterkt het effect van het speelbord. De zwarte randen zijn nu erg aanwezig. De achterkanten van de kaartjes zijn consistent voorzien van hetzelfde logo, goed verzorgd.

Het kleurgebruik van de kaartjes is wat flets, traditioneel en braaf, wat wel past bij het spel.

Het meeste moeite hebben we met de dierenfiguren aan weerszijden van het bord. Leuk bedacht om een paar dieren zo uit te vergroten. Op deze wijze doen ze afbreuk aan de vertelling. De vormen zijn ook niet goed. De kat is zelfs vormeloos, zonder skelet, het lijkt wel een opblaaskat. De vogel (kip?) is ook van een bijzonder vreemde vormeloosheid. De bewegende penning aan het riempje is consequent doorgevoerd in vorm en afbeelding: leuk! De kleuren van de dieren zijn dan weer wel mooi. Al had er meer gespeeld mogen worden met licht en schaduw.

Laer-Akkermolen

19. Zoom meeting

14^e prijs 524 punten

Foto: Erwin Martens

Een schattige wagen. Zo zoet dat je de honing bijna proeft. De imker lijkt te worden bedolven onder houtstammen en bijenkorven. De korven zijn in verhouding heel klein, de bijen heel groot.

De ijzerdraden hebben verschillende functies: ze suggereren de imkerkap, de vluchtlijn van de bijen en aan de achterkant een langgerekte kokerachtige vorm die we niet kunnen thuisbrengen.

Over het succes van het gebruik van deze ijzerdraden wordt binnen de jury wisselend gedacht. De mening over de kartonnen bijenroker is eensluidend: 'daar mag best een dahlia op' en er mag ook rook uit komen. Zo is het een storende factor.

Waardering is er dan weer wel voor de verzorging tot in detail. De gele korven zijn prachtig van kleur, verwarmend, bijna fluweel. Het valt op met hoeveel zorg de suggestie van vlechtwerk is nagebootst. Niet zo fijntjes als van een echte rieten bijenkorf, maar de kleurige banen gaan van links naar rechts, boven en beneden in een vlechtwerk. Altijd knap als er goed is nagedacht over de richting waarin kleuren moeten lopen om een optimale stofuitdrukking te bereiken.

Het gezicht met tot in de puntjes verzorgde baard is mooi gemaakt, toch is de vorm niet erg goed, net als die van zijn hand.

Het totaalbeeld is aan de onderkant raar afgesneden, erg dicht op het asfalt waardoor het geheel een gedrongen aanblik krijgt. Ook bij de bijenroker is een raar stukje afgesneden. Kan het geheel niet iets omhoog?

Applaus voor de bijen van maïs en zwarte bonen, vlas en natuurgetrouwe vleugels, gedetailleerd weergegeven.

De woordgrap in de titel is een beetje dun en melig. Deze schept bij een enkel jurylid een verwachting die niet wordt waargemaakt. Daar wordt gedacht dat er iets kapot is, maar het blijkt een bewuste keuze om zonder muziek en andere theatrale effecten te rijden. Citaat van het jurylid; "Zoom Meeting' is een verwijzing naar de huidige tijd, je verwacht geroezemoes of gezoem maar zeker niet de stilte en rust die de wagen juist wel uitstraalt nu en dat is echt jammer."

Rijsbergen

16. Zwaar geschut

13^e prijs 525 punten

Foto: Erwin Martens

Een duistere wagen met een duidelijke act als thema. Het laden en afschieten van kanonnen in een scenario is goed uitgewerkt en klopt met de dreiging in act en geluidsdecor. De constructie van de wagen en de act zijn zo dominant, dat we ons hier serieus afvragen of we nog met een bloemencorsowagen te maken hebben. We missen dahlia's! De loop van het kanon is in bloemen en verder eigenlijk niets. Dat maakt dat je hem niet kunt beoordelen op techniek van prikken. We zien best mogelijkheden om meer bloemen kwijt te kunnen, zoals op de grote wielen.

Van het beeld gaat grote dreiging en agressie uit. Het is even wennen tussen de vredigheid die andere deelnemers uitstralen. Het is een creatie met veel details en indrukwekkende mechanica, die erg dominant aanwezig is. 'Zwaar geschut' is meer een installatie.

We begrijpen de wens om de soort soberheid in kleur van steampunk-vormgeving te benaderen. Maar als je het kanon bovenin bekijkt, dan zie je dat daar een hele fraaie mengeling van kleuren en vormen overheen is gezet. Die zien we graag wat meer terug. De combinatie van de donkere roodtinten aan de linkerzijde van de wagen wekken echt de illusie van houtnerven. Een donkere wagen in donkere tijden.

Figuranten maken de beleving compleet in kleding, schmink en gelaatsuitdrukkingen. Het zelf draaien van de wielen is een pluspunt. Alles loopt mooi synchroon.

Geur zou nog een zintuiglijke bijdrage kunnen leveren aan de theatrale waarde. De vraag blijft waarom er niets uit het kanon komt, althans niet meer dan een rookpluim. Even denken we aan de suggestie om dahlia's af te schieten, Dat was wat geweest.

Ondanks het gebrek aan dahlia's blijft de wagen interessant om naar te kijken, alles is en blijft in beweging. De vergelijking met de schouwspelen die we kennen van de Brabantsedag wordt enkele keren gemaakt.

Molenstraat

7. Verhuld

12^e prijs 534 punten

Foto: Erwin Martens

Bij deze creatie moet het dus gaan om de eigen verbeelding, wat je zelf ziet. Dat is nogal persoonlijk en verschillend. Net als de waardering voor 'Verhuld'.

De ene is dol op de menselijke gedaante die van boven naar beneden steeds abstracter wordt. Een expressief hoofd met geprononceerde arm transformeert in een onbekende vorm. Groots, in vorm en formaat. Een ander ziet niet goed hoe de figuur eruit ziet onder de tule vleugels en vraagt zich af of dit 'misschien maar goed ook' is? Ook mogelijk; de tule vleugels zien als geluidsdragers waarop geluidsgolven zich naar buiten proberen te worstelen, of als aanvallers die de gedaante binnen proberen te dringen.

Vragen zijn er volop, zoals over het gezicht met open mond. Een schreeuw van pijn of is het de verbazing van iets onverwachts?

De tule vleugels worden ook omschreven als witte scherven, witte pijlen van organza, wuivende vaantjes, een vitrage-achtige stof, een waas van gazen 'arcering' van wit alternatief materiaal of een opake laag waardoor een nieuw poëtisch beeld ontstaat. Hoe dan ook, het effect is duidelijk. Zeker voor wie tegen de zon in naar de wagen keek, dan was er meer sprake van een bedekking van de wagen.

Waardering is er voor het gekozen geluid, dat versterkt het mysterieuze verholde thema en geeft de wagen een extra dimensie.

Ook de kleurschakeringen in het lijf zijn fraai, met 'sneeuw' bovenop. De kleuren zijn op een spannende manier aangebracht, waardoor het beeld futuristisch wordt.

Een enkel jurylid legt een link met de huidige tijd en corona en ziet het als een zeer indirecte en heel knappe verbeelding van een actueel thema dat ons allemaal aangaat.

Een ander vindt het lastig om een verbinding te voelen bij zo'n abstract beeld. De sculptuur ligt mooi op de constructie, die daardoor wegvalt, net als de duwers die onzichtbaar blijven.

Wernhout

12. Betreden op eigen risico

11^e prijs 535 punten

Foto: Erwin Martens

Verwarring bij de jury over de binnenkant van de wagen. Voor een flink deel is het volstrekt onduidelijk wat hier te zien is. Het blijkt de verbeelding van het proces van het bouwen te zijn. Van voor naar achter. Ah, vandaar.

Het beeld roept bij ingewijden herkenning op en is voor die groep erg logisch. Maar het is voor een voorbijganger in dezelfde mate onduidelijk. Hier heerst een hardnekkig beeld van een wagen die 'niet af' is. En dat roept automatisch veel vragen op. Misschien helpt hier de toevoeging van bouwgeluiden als lassen, tikken en het lopen over de steiger. Het geeft de wagen meteen meer dynamiek.

De binnenkant is ook lelijk gemaakt, je moet echt naar binnen loeren om er iets van te maken. Is het geheel strakker weggezet, dan krijg je misschien een mooie tegenstelling tegenover de veelheid van borden.

Je kunt het ook laten bij de borden en de binnenkant achterwege laten. Volgens een jurylid doet deze binnenkant afbreuk aan de kleurrijke wagen met de borden. Het is een betekenislaag te veel, die verwarrend werkt en het geheel druk maakt. Op een echte werkwagen zijn deze borden beter georganiseerd weggezet.

De borden zijn goed strak getikt, allemaal met bloemen zonder gebruik van alternatief materiaal. Het succes van zo'n wagen die chaos uitbeeldt, staat of valt met de kwaliteit van het tikwerk. De kleuren van de borden zijn ook goed gekozen.

De compositie van de borden is contrastrijk en spannend. Leuk ook om naar te kijken zijn de fantasieborden met humoristische afbeeldingen en grappige teksten als 'verboden stoel niet op te ruimen' en 'betonijzer kan heet zijn'.

Een mooi thema en goed dat er aandacht wordt gevraagd voor het oerwoud aan regels en veiligheidsvoorschriften waaraan moet worden voldaan bij het bouwen van een corsocreatie.

Veldstraat

8. Uurwerk

10^e prijs 536 punten

Foto: Erwin Martens

Iedereen wil de klok soms stilzetten in deze hectische tijd. Dit is Uurwerk gelukt. Iedere toeschouwer staat even stil want de corsowagen biedt een moment om rustig adem te kunnen halen en je te verwonderen.

Na het pompende geluidsdecor en snelheid staat de tijd letterlijk stil. Een mooie manier om een tijdsbeeld uit te drukken waarin we vaak gebukt gaan onder tijdsdruk. De mens als slachtoffer van de voortgaande tijd.

Als de wagen komt aanrijden bekruipt het gevoel van een niet bijster originele creatie, wat saai en netjes allemaal. Met de klok als verwijzing naar de tijd, het is een open deur.

Gelukkig is daar dan toch een onderscheidend element in dit ontwerp. Het is even zoeken tussen de drukke vormen aan de zijkant. Daar zien we de figuranten, die goed gekleed als zakenlui in hamsterraden lopen.

Zij doen de tijd bewegen en dat geeft een zekere verdieping aan het thema. Sommige figuranten beelden de tijdsdruk erg goed uit. Ze zien door hun eigen toedoen dat de tijd er met ons vandoor gaat. De wagen krijgt zo een meer energieke uitstraling.

Het geheel is sierlijk opgebouwd, wat meteen een gevoel geeft van respect voor de tijd.

Jammer dat de radertjes en het uurwerk in grootte qua verhouding niet aan elkaar gewaagd zijn. Het uurwerk mag groter uitgevoerd worden zodat de match met de raderen meer in verhouding komt.

De toegepaste kleuren contrasteren erg met het wit van de klok. Ze vragen veel aandacht.

Een zachtere kleur had de wijzers en figuranten meer laten spreken. De kleuren van het uurwerk zijn weer wel in harmonie met elkaar. De dahlia's zijn goed aangebracht, op ieder hoekje, wielje of radertje. Met veel oog voor detail.

Helpt Elkander

2. Houdoejoedoe?

9^e prijs

541 punten

Foto: Erwin Martens

Het ontwerp past bij deze tijd. Een brok positiviteit overbrengen, dat is een mooi uitgangspunt in deze coronajaren.

We herkennen het verlangen om deze periode vorm te geven, het liefst in je eigen stijl. De emoticons passen daar bij, want we hebben afgelopen jaar massaal geappt. In beeldtaal kun je de emoties en de sfeer goed uitbeelden.

Deze kleurige wagen met emoticons is een opstapeling van uitingen. Grappig om te zien. Tevens een reflectie, want waar is de tijd gebleven dat we leefden zonder smartphone. Het was een periode dat tekst belangrijk was, ten opzichte van de tegenwoordig gebruikte emoticons.

Terwijl de wagen het terrein oprijdt, word je geconfronteerd met iets zo herkenbaars. Inmiddels door jong en oud gebruikt en het geeft ons een verbintenis van herkenning. De tekeningen op de bollen zijn treffend, het thermometertje een leuk detail. Het is ongetwijfeld een crowdpleaser als we door de straten van Zundert zouden rijden. Lekker herkenbare vormgeving, in bijzondere kleuren, het vele geel benadrukt het positivisme. Alles is tot in detail perfect gemaakt. De constructie is goed verborgen waardoor je de indruk krijgt van een ontplofte social media account.

Waarom eindigt deze wagen dan niet hoger? De collagetechniek wordt niet origineel aangewend. De random verzameling van objecten kennen we eigenlijk wel. Eens je de wagen in een blik hebt gezien, verrast hij niet meer. Omdat we de emoticons allemaal zo goed kennen. Je kijkt alleen nog of je ze allemaal (her)kent. De wagen boeit al snel niet meer, hij beneemt de adem niet.

De muziek is vrolijk en het valt op dat het fragment erg kort is, waardoor de muziek veel in herhaling valt en na een tijdje een ongewenste oorworm wordt.

De wagen is zo vol geladen dat deze blijkbaar zo zwaar is dat hij tergend langzaam het terrein op komt. Het tempo staat dan haaks op de vertelling en dat is jammer.

't Kapelleke

10. Vreemde vogels

8e prijs
550 punten

Foto: Erwin Martens

Dit zijn geen vreemde, maar bekende vogels. De één op één vertaling van kunstwerken van Jacqueline Schäfer maakt 'Vreemde vogels' lastig te beoordelen en ook weer niet. Ieder jurylid gaat daar naar eigen goeddunken mee om.

Voor de een maakt dat niks uit. Omdat de kunstenaar weet van het gebruik van haar beelden, of omdat de draaiende ogen een meerwaarde hebben ten opzichte van het bestaande werk. Ook wordt gezegd dat de kunstenaar vast heel trots is op deze uitvergrotingen. En het wordt gezien als het gebruik op een geëigende wijze in een setting van amateurkunst.

Andere juryleden hebben minder waardering voor het kopiëren van iets bestaands als deze vogels. Omdat er nog zoveel te verzinnen valt met een beetje fantasie. Met deze keuze verlies je in die hoek waardering op het onderdeel originaliteit. Omdat het schuurt.

Zoals ook de geverfde bloemen hier en daar schuren. Daar zijn we bij deze en ook andere wagens opnieuw mee geconfronteerd. Vanuit het oogpunt van de juryring zijn de tinten blauw en groen een toevoeging. Moeten wij daar dan iets anders mee?

Eensgezindheid is er wel over de uitvoering van het werk: de kleurstelling is opvallend en mooi in vakken verwerkt. Een heldere en consequente vormtaal, zo fel dat ze een breed publiek aanspreken.

Hoewel dit ook een kopie is van Schäfer, is het leuk om te zien dat de vogels van klein naar groot zijn opgebouwd. Met ook duwers van klein naar groot.

Een gemiste kans is dat er met deze vogeltjes niet meer aan de presentatie is gedacht. Ze hadden heel nieuwsgierig rond kunnen krioelen. Of even stoppen en dan weer rennen en eens schuin oversteken. In ieder geval veel speelser dan het statige achter elkaar aan hobbelen als in een optocht.

Tiggelaar

20. Sunderum

7^e prijs

557 punten

Foto: Erwin Martens

Wat jammer dat de jury deze wagen niet in zijn geheel voorbij ziet komen, maar alleen de eerste drie figuren. Ook de halve wagen dwingt bewondering af, de mannen brengen de magie echt over. Prachtig vormgegeven, de compositie is voortreffelijk en de verschillen tussen de figuren erg suggestief. De kleuren met alleen rode tinten en de uitstraling zijn sterk. Een mooie staf vooraan, met een vette skull erop.

De eerste Sunderum beweegt mooi met het gezicht, waardoor deze contact maakt. Absoluut vakmanschap in het tikwerk. Het geluidsdecor is passend.

Over de functie van de rook wordt wisselend gedacht. Deze verdwijnt snel naar achteren. De suggestie wordt gedaan alleen vanonder de eerste figuur rook te laten komen, die de rest in nevelen hult.

Achter de maskers gaan prachtige gezichten met doordringende ogen schuil, echt van grote klasse.

De verwachting is dat het voorbijtrekken van de volledige creatie nog meer indruk zou hebben gemaakt. We hebben de foto gezien en die geeft nooit een complete weergave in sfeer, compositie en detail.

Toch roept het thema ook vragen op bij enkele juryleden. Bijvoorbeeld de link met Terschelling is zonder het verhaal te hebben gelezen niet meteen helder. De figuren lijken uit verre landen te komen, in plaats van de Wadden, het lijken wel Shamanen uit Tibet. Hier wordt ook een déjà vu ervaren. Het zijn een beetje Efteling-achtige figuren. Mysterieuze figuren met van die maskers, die hebben we afgelopen jaren vaker gezien. Dan wordt het een beetje een truc.

De Lent

13. Shaman

6e prijs 577 punten

Foto: Erwin Martens

Deze Shaman is niet gekomen om genezing of blijdschap te brengen, maar om angst in te boezemen. Spiritualiteit op een corsowagen overbrengen is een uitdagend onderwerp. De magie van deze Shaman werkt, daar zijn we getuige van.

Een complexe voorstelling met letterlijk vele gezichten. En toch fraai één geheel in vorm, kleur en uitdrukking. Op dat vlak staat de wagen als een huis. De dansende vormgeving maakt nieuwsgierig, het is sierlijk. Het hoofd van de Shaman buigt voorover en geeft het gevoel dat hij zomaar plat op zijn gezicht kan vallen, die balans voelt niet prettig.

Goed aan deze creatie zijn de geluiden die de afkomst uit Zuid-Amerika illustreren. Ze versterken de compositie waardoor het geheel overtuigend uit de verf komt. Alternatieve materialen zijn goed gebruikt, de zaden op de snavel en bladeren in de ogen.

De duwers achteraan hebben een mooi gebogen houding ten opzichte van het beeld. De creatie is niet zo lang, waardoor het achterste deel van het onderstel er achteraan 'hangt', dat verstoort het beeld.

De voorkant is veel indrukwekkender. Het masker van de loerende Shaman met de bewegende vogel op zijn kop. Daarachter de beestjes in het oerwoud. Het is mooi, maar als thema een beetje uitgekauwd. Ook in kleurstelling geeft het een déjà vu gevoel. Dat zou geen afbreuk mogen doen aan de beleving en toch gebeurt dat bij een aantal juryleden. Het is heel mooi, echt prachtig, maar we hebben dit afgelopen jaren vaker gezien. Ethniciteit en spiritualiteit zijn op vele manieren te visualiseren, dit hoeft geen clichébeeld op te leveren.

Schijf

15. Do not disturb

5e prijs

585 punten

Foto: Erwin Martens

Mooi om een figuur ondersteboven aan te zien komen. Deze blik is ongewoon en dat is direct sterk. De kleur van de luiaard en zijn uitgesproken vacht zorgen voor een duidelijk onderscheid met de roze rode tot zwarte tinten van de boom en de afvalberg. Knap is de vermenging van de rode dahlia's met het rood gespoten afval, dat verweven zit in de basis van de wagen. Het is mooi en suggestief alsof er nog meer troep ligt dan je in eerste instantie denkt te zien. Het geheel is goed 'rommelig' in elkaar gezet en als rommelige omgeving perfect getikt en uitgevoerd.

Al is dit evenwicht voor niet iedereen aanwezig. Een afwijkende mening binnen de jury is dat er iets te veel rommel ligt waardoor de kleurrijke compositie vooral door het alternatieve materiaal ontstaat.

We zijn het eens dat het een mooi en onverwacht ontwerp is met een tegenstelling van materialen. De luiaard is schattig, zacht en het afval zo hard. Het beeldt een maatschappelijk thema uit: de vervuiling van de aarde en het effect daarvan op de natuur.

Als je kiest voor een dier als hoofdfiguur, moet je van goeden huize komen om er een origineel concept aan te verbinden en niet in kinderlijke eenvoud te vervallen. De toevoeging van de objecten tilt de wagen op en deze vertelt zo een duidelijk en relevant verhaal.

Een mooie gedachte ook, dat de verbondenheid binnen de buurtschap hier is weergegeven.

We begrijpen dat de spullen ingeleverde wegwerpartikelen zijn die mensen uit Schijf willen loslaten. Dat kunnen we niet bij ieder artikel plaatsen. Een deur? Wie wil een deur loslaten? Zo kijkend, roepen de voorwerpen vragen op. Het past in ieder geval bij de huidige wegwerpmaatschappij en ook bij het afgelopen jaar waarin we massaal zijn gaan ruimen.

Kritiek is er op de vorm van de luiaard, met name de aansluiting van het hoofd op het lichaam komt gekunsteld over.

Raamberg

4. Robots

4^e prijs

593 punten

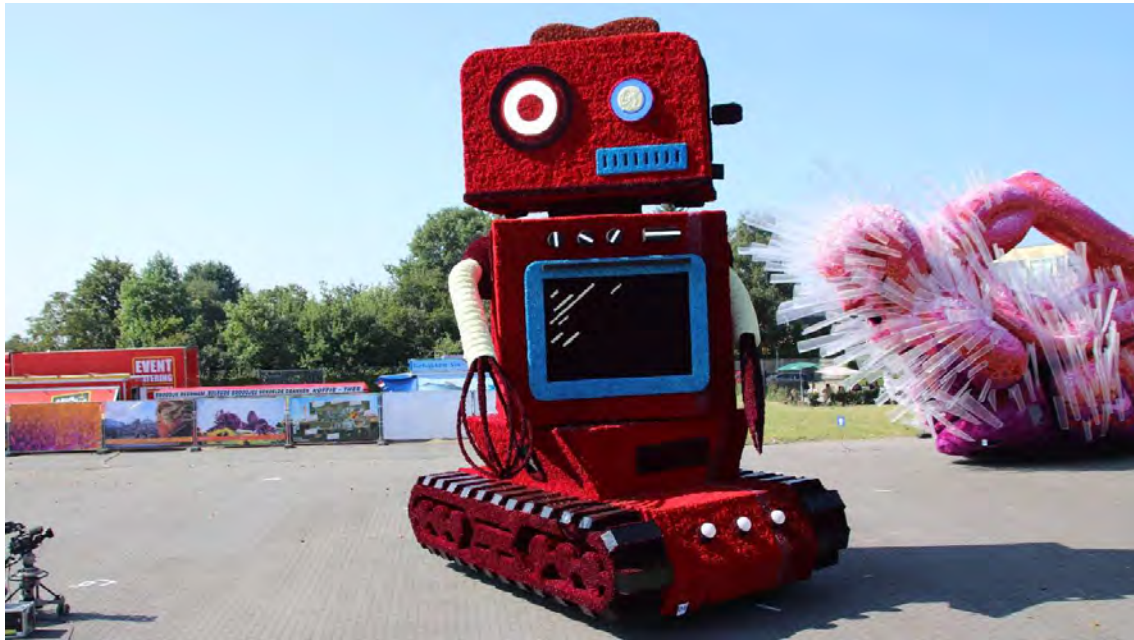

Foto: Erwin Martens

Dat binnen een jury wisselend gedacht wordt over ontwerpen, is bij 'Robots' een understatement.

Het ene jurylid doet Robots niks. Die vindt het leuk gevonden, maar niet imponerend. Je ziet in een oogopslag wat het is, een verrassingseffect heeft 'Robots' daar niet. Misschien is het te statisch.

Gelukkig voor 'Robots' zijn er voldoende afwijkende meningen, om op deze plek te kunnen eindigen. In die hoek wordt er meteen ook lyrisch over 'Robots' geoordeeld.

Een sterk op zichzelf staand beeld. Het is geen wagen maar een grote robot, in de bijzondere vorm van een toren.

Hoe hij aankomt is al een prachtige performance, met zijn eierklutser. Meteen is te zien dat de verschillende ogen los van elkaar iets anders doen. Het hoofd als broodrooster en oven als buik zijn fraai bedacht. Al wordt ook de vraag gesteld waarom voor keukenapparatuur is gekozen, moeten we hier een vertelling in zien? De robot lijkt zo van een technische tekening te zijn weggelopen in een nieuwe dimensie, de derde. Hij straalt technisch vakmanschap uit.

Qua effecten zijn de bewegingen goed getimed met de muziek en lichteffecten die er goed bij aansluiten. Je krijgt bijna het gevoel naar een levend ding te kijken. Mocht je het nog perfecter willen doen, dan kun je denken aan échte rupsbanden die daadwerkelijk dienst doen. Alles wat zorgt voor bewegingen, effecten, het voortbewegen en constructie is weggewerkt, ook dat is een pluspunt.

Het gebruik van weinig verschillende kleuren geeft de creatie veel zeggingskracht. Details in structuren - zoals de zijkant van het lichaam en wielen - blijven goed zichtbaar. Ook door het strakke tikwerk. De kleur wit van de armen in combinatie met het oog en het blauw van de geverfde bloemen en oog, alles is perfect op elkaar afgestemd waardoor iedere kleur op eigen wijze geheel tot zijn recht komt.

De titel 'Robots' is in meervoud, waardoor je meerdere robots mag verwachten. Of dat tot een groter succes zou hebben geleid? Ook daarover is de jury verdeeld. De eenzaamheid waarin de robot zich beweegt, is ook sterk.

Markt

11.Missing

3^e prijs

617 punten

Foto: Erwin Martens

Ook bij 'Missing' grote verdeeldheid binnen de jury. Ook hier juryleden bij wie zowel het beeld als de beleving van de vermiste personen niets doet. Of bij wie de schoonheid van de wagen de beladenheid naar de achtergrond duwt.

En ook bij 'Missing' juryleden die daar totaal anders over denken. Bij hen komt 'Missing' keihard binnen en zorgt het voor kippenvel. Een 'worst nightmare', gegoten in melkpakken, bekleed met lieflijke bloemetjes. Het beeld is versterkt met de ijzige berichten. Dat pakt je bij het eerste moment dat Missing de hoek om draait. Het zijn berichten en beelden die je niet meer loslaten. Een indrukwekkend thema in de huidige tijdsgeest en over de landsgrenzen heen gedacht.

Knap hoe de afbeeldingen van de vermiste personen zijn gemaakt, een groot compliment daarvoor. De wagen is in zijn geheel strak uitgevoerd, tot in de vouwen van de kartonnen verpakking.

De vormgeving is overzichtelijk, doeltreffend en pakkend. Voor een ander mag de compositie spannender zijn. Ondanks dat er bij Corso Zundert meer boodschappen van de band zijn gerold, leveren deze melkpakken een nieuwe beeld op, een verontrustend beeld. Je wordt door het beeld en geluid meegetrokken naar de jaren zeventig in Amerika, wat een surrealistische ervaring oplevert en dat is knap gedaan. Soms overstijgt de werkelijkheid de fantasie.

De geschreven teksten zijn realistisch. Enig commentaar is er op de belettering. Uitgesneden op de wagen geplakt, dat is een wat makkelijke oplossing. Een ander maakt daar geen punt van, omdat de strakke letters versterkend werken.

Klein-Zundertse Heikant

17. Verf

2^e prijs

619 punten

Foto: Erwin Martens

Een klodder verf als onderwerp voor een corsowagen, wie kan dat bedenken? Een ware kleurexploratie met goede verlopen in kleur en knap tikwerk. Het levert een zeer dynamisch beeld op. Erg luchtig, bijna fragiel.

Het beeld rolt je hart binnen en brengt een lawine van vreugde met zich mee, want al deze kleuren stralen energie en vrolijkheid uit. Kleur is wat we nodig hebben, in deze coronatijd. Het maakt de wagen toegankelijk voor een breed publiek.

Niet alleen in kleur is dit een pronkwagen, ook in vorm. Het geheel lijkt te zweven. Het is ruimtelijk en lichtgevend. Technisch knap uitgevoerd. Hier is iets herkenbaars gekozen en origineel weggezet. Het is de uitgesproken vormeloosheid die ontstaat als je verf rondslingert en fotografeert. Deze still is vastgelegd en uitgewerkt in een popart tafereel.

Dan te bedenken dat alles is verbeeld in bloemen. Vanuit ieder standpunt is de wagen anders en word je verrast. Hoewel de wagen statisch is, wordt een en al beweging gesuggereerd.

In het centrum van de spettervorm zit een samenballing van alle kleuren, vermengd met witte glanzende stukken. En dat in een eigenlijk kleine wagen.

De uiteinden van de verfslieren mogen iets puntiger zijn, door de ronde uiteinden hebben ze iets weg van koraal.

Over het gebrek aan beweging of muziek wordt wisselend gedacht, voor de een is het een absoluut pluspunt, voor de ander een gemis. Ook hier zijn dahlia's geleverd, zonder deze ingreep zou deze creatie nooit zo mooi zijn.

Klein Zundert

14. Murica, f*ck yeah

1^e prijs

634 punten

Foto: Erwin Martens

Een karikatuur? Was het maar waar. Dit is een eerlijke, ongeganeerde weergave van een type in Amerika. Zo rijden ze echt rond in hun Walmart-karretjes. Zo crossen ze door de supermarkt, over pleinen en door straten. Te dik, te veel, te aanwezig en volkomen zichzelf. Ook in geluid en muziek klopt ons beeld van de VS. inclusief de wapens en smakeloosheid. Het zit er allemaal in. Ook hier overstijgt de werkelijkheid onze fantasie. Even vergeet je dat dit een corsowagen is.

Dit is een bevestiging van onze beeldvorming, tegelijkertijd een parodie en een vorm van kritiek op het ongebreideld consumeren, zodanig dat mensen er ongezond dik en ziek van worden, zelfs aan de zuurstof moeten. Op een humoristische manier wordt de kritiek door deze wagen uitvergroot. Ook wordt gerefereerd naar het Amerikaanse realisme uit de jaren zeventig.

Binnen een corso met zoveel kwaliteit is het nodig om je te onderscheiden. Dat is hier begrepen. Tot in de kleinste details is het beeld uitgewerkt. Zelfs de laarzen hebben een natuurgetrouwe structuur. De zuurstofslangen, de bril, de pet, allemaal top uitgevoerd. Humor op wielen, een hilarisch geheel. Je blijft kijken en je blijft lachen.

Terwijl er veel verschillende kleuren zijn gebruikt, blijven ze individueel goed leesbaar, precies doeltreffend in overdaad. Sterk is de snelheid van de wagentjes en de keuze voor twee wagentjes, een man en een vrouw. Hoewel contrasterend in kleding en uitdrukking, vooral harmonisch in hun ergernis en algehele staat van ongezondheid.

Over de anatomie valt lastig wat te zeggen, proportie is hier een moeizaam ding omdat dergelijke zware mensen op scootmobielen altijd erg vreemd ogen, qua verhoudingen. De lichamen worden amorf en bevreemdend.

Het onderstel is zo vormgegeven dat het in zijn geheel een scootmobiel vormt. De duwers zijn niet zichtbaar.

Voor de vlag is de enige pluim van dit corso uitgereikt. Deze is heel mooi gemaakt. Moeilijk om je ogen van af te houden.

Pluim van de vakjury

Voor de negende maal deelt de jury een speciale vermelding uit in de vorm van een Pluim van de vakjury. De jury heeft er één toegekend.

Voor 'Murica, f*ck yeah' (Klein Zundert)

Voor het gebruik van een met dahlia's bekleed doek als vlag. Een vlag is in een corso meestal een statisch onderdeel als het met dahlia's is bekleed. Of het is een vlag van doek, waarop geen dahlia's zitten. Klein Zundert laat zien dat het toch mogelijk is om een vlag van dahlia's te presenteren, van zo'n groot formaat nog wel. De zwaarte gaf de beweging een mooi effect van slow motion.